

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Torsdag den 18. januar 2001 kl. 17.30

Dagsorden:

- 4/01 Medlem til Produktionsskolerådet
 - 10/01 Repræsentant og suppleant til Integrationsrådet
 - 25/01 Bemærkninger til udkast til forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse
 - 22/01 Medlemsforslag vedrørende politisk udmøntning og ændringsforslag på uddannelses- og ungdomsområdet til budget2001
 - 26/01 Medlemsforslag vedrørende revision af beslutningen om at lukke plejehjem
 - 31/01 Medlemsforslag om jernbaneviadukten på Tuborgvej
-

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God aften. Mødet er åbnet. Jeg vil gerne sige godt nytår til alle, et godt nytår især til dem, jeg ikke har haft lejlighed til at hilse på personligt.

Dette møde er det første møde i denne samplings sidste år, et spændende år, som byder på mange vigtige opgaver for vor by. Jeg skal indledningsvis byde velkommen til Poul Nielsen, der er genindtrådt efter sygeorlov. Jeg tror, jeg på hele forsamlingens vegne kan sige et: Velkommen tilbage!

Peter Skaarup har meldt afbud til mødet i aften på grund af sygdom, og Dansk Folkepartis Gruppe har bedt om, at Gunhild Legaard bliver indkaldt som stedfortræder for Peter Skaarup. Betingelserne herfor er til stede, og Gunhild Legaard er rette stedfortræder. Jeg skal høre, om der er bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så byder jeg igen velkommen til Gunhild Legaard.

(Forsamlingen rejste sig)

Der er til mødet en dagsorden med 6 punkter, og traditionen tro er årets første dagsorden kort, fordi vi har jo umiddelbart efter mødet en anden aftale. Jeg kan sige, de udefrakommende gæster er inviteret til kl. 19, så jeg håber, vi kan være færdige med denne del af arrangementet til da.

Så vi jeg også byde velkommen til Flemming D. Hansen, som sidder ved min venstre side her. Flemming D. Hansen er tiltrådt 1. januar 2001 som chef for Borgerrepræsentationens Sekretariat. Jeg tror, jeg på forsamlingens vegne i enighed kan udtrykke en velkomst og at vi ser frem til et godt samarbejde. Jeg påregner at invitere til en lille reception, hvor man kan hilse på Flemming D. Hansen. Det gør jeg her den 31. januar.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til dagsordenen i øvrigt? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet; den er godkendt.

**Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001**

1) BR 4/01. Medlem til Produktionsskolerådet

Indstilling om, at Kommunernes Landsforening indstiller det fælles medlem til Produktions-skolerådet, der skal indstilles i forening af Kommunernes Landsforening, Københavns Kom-mune og Frederiksberg Kommune.

(Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

=====

2) BR 10/01. Repræsentant og suppleant til Integrationsrådet

Indstilling om udpegning af Joan Jensen, Harboørevej 11, 2720 Vanløse, som repræsentant for LO, og Bente Leck Andersen, Lundtoftegade 102, st. tv., 2200 København N., som sup-pleant for LO til Integrationsrådet i Københavns Kommune.

(Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen)

Indstillingen blev godkendt.

=====

3) BR 25/01. Bemærkninger til udkast til forslag til lov om ændring af lov om kommu-nernes styrelse

Endelig godkendelse af svarskrivelse, dateret 20. december 2000, til Indenrigsministeriet ved-rørende udkast til forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse (ændrede regler om valg af borgmester og viceborgmester i kommuner med mellemformsstyre m.v.).

(Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ministeriet har jo bedt Borgerrepræsentationen om bemærkninger til forslaget om ændring af styrelseslovens bestemmelser om bl.a. valg. Høringsfristen har været den 3. januar, og jeg har, som det fremgår, med forbehold for forsamlingens godkendelse sendt det høringssvar, som er optrykt som bilag 3 til indstillingen.

Jeg er sikker på, at alle har læst denne sag meget tæt igennem. Jeg kan sige, at jeg forventer, at indenrigsministeren og Folketinget vil bestræbe sig på, at lovforslaget færdigbe-handles og vedtages, så kommunalbestyrelserne, herunder Borgerrepræsentationen i huset her, har mulighed for at ændre vedtægten inden valget. Jeg vil også godt sige, det ved jeg, der er et vist ønske om, at jeg vil gøre, hvad jeg kan for at presse på for, at man får skabt den afklaring så tidligt som overhovedet muligt, får fremsat og får vedtaget den ændring af loven.

Jeg kan godt sige, som det blev drøftet på mødet i Økonomiudvalget her i tirsdags, at det vil også være sådan, at umiddelbart efter Folketingets vedtagelse af forslaget til ændring af styrelseslovens regler om valg i mellemformsstyrede kommuner vil Økonomiforvaltningen lægge indstillingen frem for Økonomiudvalget og Borgerrepræsentationen med forslag om ændring af bestemmelserne i vores styrelsesvedtægt. Det vil også kunne ske på en måde, så vi respekterer det, at der skal ske 2 behandlinger, og om fornødent vil der være tale om indkal-delse af ekstraordinært møde for at kunne sikre, at dette kommer til at foregå på den rette må-de og med en så hurtig afklaring som overhovedet muligt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Indstillingen blev godkendt.

=====

4) BR 22/01. Medlemsforslag vedrørende politisk udmøntning af et ændringsforslag på uddannelses- og ungdomsområdet til budget 2001

(Stillet af Mona Heiberg (A), Karen A. Hækkerup (A), Hanne Nielsen (A), Charlotte Wieth-Klitgaard (F), Per Bregengaard (Ø) og Morten Kabell (Ø)):

Politisk udmøntning og ændringsforslag på uddannelses- og ungdomsområdet til budget 2001.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal høre, hvem der ønsker ordet her-til? (*Ophold*). Det gør Bente Frost ... (*Afbrydelse*). Det er sådan set korrekt, at det er en repræsentant for forslagsstillerne, der får ordet først ... (*Afbrydelse af Bente Frost*). Nej, men det er også derfor jeg griber ind og overtrumfer teknikken. Det er sådan, at teknik ikke kan erstatte mennesker, og derfor er det Per Bregengaard nu, værsgo.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg skal gøre det kort. I al væsentlighed er det her beslutningsforslag en konsekvens af de aftaler, der blev indgået i forbindelse med budgettet. Men man kan sige, at aftalerne blev indgået på et tidspunkt, hvor man ikke kunne fremsætte ændringsforslag. Så det er egentlig en erstatning for de afstemninger, vi burde have taget på budgetaftenen, hvis tingene havde været på plads i tilstrækkelig tid før.

Bente Frost (V): Selv om det kan lyde, som om det bare er et teknisk forslag om at opfylde nogle ting, man har vedtaget i forbindelse med budgettet for 2001, så vil jeg da ikke undlade på Venstres vegne stadig væk at protestere mod det, der er sket under det, der står under det 1. »at«, og simpelt hen sige, at vi synes, det er en utrolig dårlig løsning at smide 7 mill. kr. i hovedet på fritidshjemmene for, at morgenåbningen skal foregå på fritidshjemmene og ikke på skolerne.

Beslutningsforslagets 1. at blev godkendt med 30 stemmer imod 20.

For stemte: A, F, Ø, P, L og D.

Imod stemte: V, O, C og B.

Den øvrige del af beslutningsforslaget blev godkendt med 30 stemmer imod 0.

For stemte: A, F, Ø, P, L og D.

Undlod at stemme: V, O, C og B.

=====

5) BR 26/01. Revision af beslutningen om at lukke plejehjem

(Stillet af Lars Hutters (L)):

1. Beslutningen om at lukke plejehjem revideres, idet beslutningen juni 2000 har hvilet på forkerte forudsætninger.

De lukningstruede plejehjem åbnes op igen for at sikre, at alle ældre, som har behov for at komme på plejehjem, hurtigst muligt kommer på plejehjem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

2. Københavns Kommune betaler den fulde pris for at have færdigbehandlede patienter liggende på HS's hospitaler.

Borgerrepræsentationen giver instruktionsbeføjelser til medlemmer af HS's bestyrelse til om at kommunerne fremover skal betale fuld pris for at have færdigbehandlede patienter liggende på HS's hospitaler.

Samtidig sikres det, at puljen for betaling af færdigbehandlede patienter sikres til betaling af de ekstra omkostninger i medicinsk center

3. Borgerrepræsentationen giver en undskyldning til de ældre og de syge for, at Borgerrepræsentationen igennem en forkert beslutning i juni 2000 har påført så mange uheldige virkninger og gener.

Lars Hutters (L): Det er jo en alvorlig sag, som Borgerrepræsentationen skal tage stilling til i aften. Sjældent har så få navngivne borgerrepræsentationsmedlemmer været skyld i så mange ældres lidelser, angst og tragedier. Lukningen af flere hundrede plejehjemspladser har skabt en fuldstændig vanvittig situation, ja nærmest en skandalesituation, i København. Næsten 200 ældre venter på hospitalerne på at komme på plejehjem og skaber en uendelig stor overbelægning på HS' hospitaler ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg ved godt, at det er længe siden flere af medlemmerne har set hinanden, men må jeg bede om, at man lytter til talerne herfra i god ro og orden. Der bliver rig lejlighed til senere at tale sammen. Det er Lars Hutters, der har ordet for at motivere sit forslag.

Lars Hutters (L): Jamen det er jo en alvorlig sag, som jeg håber, Borgerrepræsentationen og dens medlemmer behandler med den alvor, som er nødvendig.

500 venter hjemme på at komme på plejehjem, og jeg havde sådan egentlig lyst til at spørge borgmester Peter Martinussen – han er jo desværre ikke til stede, men så vil jeg spørge repræsentanterne for Socialdemokratiet, for Venstre, for De Konservative, for Det Radikale Venstre og for CD, om de overhovedet er klar over, hvordan de ældre har det på baggrund af den beslutning, de traf i juni måned, om de er klar over, hvad det er for nogle lidelser, de har påført de ældre.

Jeg vil godt have lov til at understrege alvoren i det her. Flertallet vidste ganske udmærket godt, hvad det var de foretog. Flertallet kan ikke i aften komme og sige: Vi vidste ikke, at det gik så galt – fordi ikke mindst undertegnede fortalte adskillige gange under behandlingen og i skriftlige spørgsmål og svar, at det ville gå præcis på denne måde, som det er i dag.

Jeg er ked af at måtte konstatere, ikke mindst for Socialdemokratiet, at den klare konklusion i den måde, de har behandlet de ældre på ved at lukke de nødvendige plejehjem, er en ganske klar konklusion, at pengene for Socialdemokratiet er kommet før mennesket.

Det har oven i købet også medført, som jeg var inde på, at HS-hospitalerne er uendeligt meget overbelagte med senge på gangene i strid med brandtilsynet, med et nedslidt personale og med dårlige patientforløb, fordi man hele tiden tvinges til at udskrive patienterne, fordi der er så mange patienter på hospitalerne.

Befolkningen kræver, at der skal handles nu. Det kan ikke nytte noget at blive ved med at pine svage ældre, som ikke kan værgе for sig. Det er Borgerrepræsentationens opgave 300 dage før det kommende valg endelig at få gjort noget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger Mødet 18. januar 2001

Det er helt klart, ikke mindst hvis man ser på den alvorlige udtalelse, der er kommet fra samtlige ældreråd i København, at der skal handles nu, der skal åbnes plejehjem, så man kan sikre, at de ældre får den behandling, den varetægt, den omsorg, som man i et moderne velfærdssamfund har krav på.

Jeg kunne godt tænke mig i aften at høre, hvad Socialdemokraterne sagde til de ord, som statsminister Poul Nyrup Rasmussen udtalte i sin nytårstale: Mennesket kommer før pengene. Er der kommet en ransagelse, er der kommet en ransagelse hos Socialdemokraterne? Jeg tror, vi alle sammen er spændt på, om det nu er mennesket før pengene, der er på dagsordenen.

Jeg synes også, det vil klæde Borgerrepræsentationen at konstatere, at de har begået en skæbnesvanger fejl. Derfor ligger der også i beslutningsforslaget, at man helt åbent og ærligt indrømmer sin fejl og i aften vedtager en undskyldning til de ældre, som man i den grad har trådt på og skabt så mange lidelser. Det håber jeg, at Borgerrepræsentationens medlemmer forstår.

Jeg synes også, vi må konstatere, at så længe loven ikke virker, som den egentlig skal, som betyder, at kommunerne respekterer, at der ikke skal være færdigbehandlede, herunder plejhjemsindstillede patienter på hospitalerne, så lader de bare byrden vælte over på hospitalerne. Så derfor ligger der også det i det, at vi i aften vedtager, at nu skal altså både Frederiksberg Kommune og Københavns Kommune betale for at have de færdigbehandlede patienter liggende på hospitalerne. Det kunne måske hjælpe til, at man ikke har sådan en stor overbelægning på hospitalerne.

Nu når jeg har nævnt Frederiksberg Kommune, så er det mig en stor glæde at konstatere, at den konservative Frederiksberg Kommune har forstået det og nu er i gang med at genåbne de lukkede plejehjem.

Jeg håber, at den alvor, der skal være i denne sag, også inspirerer Borgerrepræsentationen, så vi om lidt, når vi træffer beslutning, viser den tillid over for de ældre at genåbne de nødvendige plejhjemspladser.

Lars Engberg (A): Da sundhedsborgmesteren er sygemeldt i aften, har vi aftalt, at jeg i dag er ordfører for Socialdemokratiet i denne sag.

Jeg vil godt starte med nogle facts. Ja, vi har i dag en lang og en alt for lang venteliste til plejebolig. De seneste tal viser, at der i dag, den 18. januar, er 137 færdigbehandlede ældre på HS-hospitalerne, som venter på en plejebolig i Københavns Kommune. Hertil kommer 418, det var den 30. november, som venter i eget hjem på en plejebolig. Det er for mange, det kan vi hurtigt blive enige om. Vi må også erkende, at en væsentlig årsag er, at vi har besluttet at lukke en række plejehjem. Konkret skal der lukkes 364 plejeboliger i første halvdel af 2001.

Det er denne situation, der har fået Lars Hutter til at foreslå, at vi ikke lukker de pågældende plejeboliger alligevel, at vi indfører en betalingsordning mellem HS og kommunen for de færdigbehandlede, og at vi giver en undskyldning til de ældre og syge for de gener, de er påført i disse dage. Vi befinder os lige nu i en overgangssituation, hvor vi har været nødt til mere eller mindre at stoppe visitationen til en plejebolig for at få plads til beboerne fra de plejehjem, der er lukket.

sundhedsforvaltningen har for at kunne gennemføre plejhjemslukninger måttet finde nye pladser til 251 beboere fra de berørte plejehjem. Dette er gennemført. De resterende flytninger af 113 beboere er bl.a. tilrettelagt ved samlede indflytninger i de 3 plejehjem. Det er Aftensol, Bonderupgård og Rundskuedagen, de 3 plejehjem, som genåbner efter ombygning allerede her i februar 2001. Så situationen bliver bedre fra nu af, fordi ledige pladser ikke længere er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger Mødet 18. januar 2001

forbeholdt beboerne fra de lukkede plejehjem. Men det vil tage nogle måneder at komme ned på de ventelistetal, som vi så, før plejehjemslukningerne blev påbegyndt.

Lad mig derfor slå fast, at situationen er meget alvorlig, og vi har at gøre med nogle uacceptable forhold. Vi er dog omvendt ved at gennemføre en meget stor tilpasning af plejeboligkapaciteten, som jeg er sikker på, at et flertal stadig står bag. Situationen har toppet, og der vil ske en forbedring i de kommende måneder.

Lars Hutters foreslår, at vi revurderer beslutningen om at lukke plejehjemmene, fordi den har hvilet på forkerte forudsætninger. Jeg vil godt slå fast, at beslutningen om lukning af plejehjem ikke hviler på forkerte forudsætninger. Sundhedsforvaltningen udarbejdede dog lige efter sommerferien en ny og mere præcis beregning, som viste, at der kun er behov for lukning af 650 boliger i stedet for de oprindelige 850 som følge af faldet i antallet af ældre over de kommende 3 år. Heraf er 180 boliger aftalt lukket som led i budgetforliget for 2000 for at muliggøre en omstilling fra institutionsområdet til det øvrige ældreområde.

Der er ikke fremkommet nye befolkningsprognoser, som ændrer ved disse tal. Ikke desto mindre er vi blandt forligspartierne alle bekymrede over situationen, og vi har, som det er alle bekendt fra aviserne, drøftelser om, hvad vi kan gøre for at undgå lignende situationer i fremtiden. Vi har brug for at stoppe op, og det er også baggrunden for, at Socialdemokratiet og SF i aften fremsætter et ændringsforslag til Lars Hutters' beslutningsforslag.

Vi lægger op til i ændringsforslaget, at vi her i Borgerrepræsentationen beslutter ikke at lukke de ca. 150 pladser, som det har været forudsat i kommunens flerårige budget. Denne beslutning skal medvirke til at sikre, at udviklingen i fremtidens boligtilbud til ældre tager afsæt i den ældrepolitik for Københavns Kommune, som i dialog med alle interessenter på ældreområdet er under udarbejdelse.

I forslaget indgår også, at Borgerrepræsentationen pålægger Økonomiudvalget at komme med et forslag til finansiering af merudgiften på de 29 mill. kr. i 2002, og nu vil jeg gerne læse ændringsforslaget op:

»I kommunens flerårsbudget er det forudsat, at udgifterne på plejehjemsområdet skal reduceres med 29 mill. kr. i 2002 som følge af, at antallet af ældre bliver mindre. Udgiftsreduktionen svarer til, at der skal nedlægges ca. 150 plejehjemspladser i 2002. Borgerrepræsentationen beslutter, at disse pladser fastholdes i det budgetforslag for 2002, som Borgerrepræsentationen får forelagt i august 2001.

Beslutningen skal medvirke til at sikre, at udviklingen i fremtidens boligtilbud til ældre tager afsæt i den ældrepolitik for Københavns Kommune, som er under udarbejdelse i dialog med alle interessenter på ældreområdet.

Sundheds- og Omsorgsudvalget pålægges løbende at afrapportere til Økonomiudvalget om status på igangsatte initiativer til forbedring af økonomistyringen. Borgerrepræsentationen pålægger Økonomiudvalget at komme med forslag til finansiering af merudgiften på 29 mill. kr. i 2002.«

Dette var altså ændringsforslaget stillet af Socialdemokratiet og SF.

Lars Hutters foreslår også, at vi skal indføre en betalingsordning for de færdigbehandlede på hospitalerne. Det vil vi ikke afvise, men en sådan beslutning skal hvile på et gennemarbejdet beslutningsgrundlag. Hvordan vil det påvirke den gældende beregningsmodel, som fordele udgifterne mellem Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune? Vil en betalingsordning have utilsigtede konsekvenser for det øvrige samarbejde mellem HS og sundhedsforvaltningen om udskrivningspraksis? Er det rigtigt at løse situationen med bureaukratiske tiltag, som en intern betalingsordning vil være? osv. Jeg kunne nævne flere spørgsmål.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger Mødet 18. januar 2001

Jeg ved, at der er et tæt samarbejde mellem sundhedsforvaltningen og HS for at finde løsninger på de aktuelle problemer, og vi vil derfor foreslå, at vi giver os tid til at overveje, om en betalingsordning er ønskelig for den fremtidige styring på området.

Jeg skal derfor sige på Socialdemokratiets vegne, at vi er indstillet på, at punkt 2 i Lars Hutters' beslutningsforslag henvises til Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Til sidst foreslår Lars Hutters, at vi skal give en undskyldning til de berørte borgere, fordi vi har gennemført en forkert beslutning. Vi vil godt beklage, at vi med de gennemførte plejehjemslukninger i denne overgangsfase påfører en række mennesker nogle store gener.

I lyset af sagens alvor og den vidtrækkende påvirkning og betydning, den har for mange borgere, vil vi opfordre forsamlingen til at stemme for det ændringsforslag, som jeg netop har fremsat.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så bliver rækkefølgen sådan, at det er Martin Geertsen, Marlene Krogh, Bente Møller og derefter Louise Frevert.

Martin Geertsen (V): I Venstre blev vi for ikke så mange år tilbage fortalt, at omstillingsfasen på ældreområdet bl.a. handlede om at give et tiltrængt kvalitetsløft til hjemmeplejen. Vi blev også fortalt, at ældreantallet falder, prognoserne falder hurtigere end i resten af landet. Der bliver færre ældre i København i modsætning til resten af landet.

Derfor blev vi også fortalt, at ombygning af københavnske plejehjem, nedlæggelse af københavnske plejehjem, ja, det var under den forudsætning, det handlede om, at ældreantallet falder. Det var på den baggrund, vi indgik en aftale med Socialdemokratiet, De Konservative, Det Radikale Venstre og CD om ombygning og nedlæggelse af plejehjem.

Men der lå også i den aftale implicit, at der kun må ligge 50 plejehjemsgodkendte ældre på de københavnske plejehjem, og vi må i Venstre erkende, at den del af aftalen ikke er blevet overholdt, den forudsætning er bristet, det tal har konstant ligget over. Det er det, der er det vigtige i denne diskussion. Det har vist sig, at de forudsætninger, vi indgik denne aftale under, har været faktisk forkerte. Antallet af plejehjemsgodkendte på HS-hospitalerne har ligget konstant over, og det kan ikke siges tilstrækkeligt.

Derfor har vi også i Venstre igennem længere tid været – det kan heller ikke siges kraftigt nok – endog meget bekymrede for den udvikling, vi har set i forhold til, hvor mange ældre der har ligget på HS-hospitalsgangene.

Sammen med de øvrige forligspartier tog vi for nogen tid siden initiativ til, at den resterende del af plejehjemsaftalen måtte opsiges. Det er vi tilfredse med i Venstre, vi er endog meget tilfredse med, at den del af aftalen, som rækker frem, nu opsiges. Vi synes ikke, at det ud fra en menneskelig, og det er det væsentligste, betragtning er nogen lykkelig situation at have ældre mennesker liggende på de københavnske hospitaler, på HS-hospitalerne, men ud fra en økonomisk betragtning er det heller ikke hensigtsmæssigt.

Derfor vil vi også godt rose vores forligspartnere i øvrigt. Der har været bred enighed om, at denne aftale måtte opsiges, nok var nok. Men i særdeleshed vil jeg give rosen til Socialdemokratiet, som nu har forstået statsministerens ord om, at mennesker skal sættes før penge.

I den forbindelse kan man sige, at det har de så måske alligevel ikke, fordi overborgmesteren nu er kommet med et tilbud, som forligspartierne i øvrigt først kunne læse om i Berlingske Tidende her til morgen. Overborgmesteren har smidt et tilbud på bordet til forligspartierne, som hedder 30 mill. kr. Nu skærer overborgmesteren igennem de taktiske manøvrer, nu

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

går byens førstemand på banen, nu synes overborgmesteren, at det må være nok med sundhedsborgmesterens fiflerier nede i sundhedsforvaltningen, nu går byens store mand på banen.

I Venstre stiller vi os selv spørgsmålet, ikke fordi vi normalt vil blande os i interne socialdemokratiske anliggender, men hvorfor i alverden lader overborgmesteren sin sundhedsborgmester hænge over en sagte medieild i over en uge? Hvorfor holder byens overborgmesteren de ældre i en skruestik i over en uge? Hvorfor skal vi i medierne opleve det, som overborgmesteren selv kendetegner som taktiske spilfægtier, i over en uge? Er Københavns Kommunes kasse blevet 30 mill. kr. større på en uge?

Vi stiller os selv spørgsmålet: Hvad i alverden er det, der foregår i københavnsk politik? Taler sundhedsborgmesteren og overborgmesteren ikke længere sammen? Har vi ikke længere en sundhedsborgmester i København?

Jeg vil godt sige, at i Venstre tager vi positivt imod overborgmesterens udspil. Vi vil gerne have den situation løst her og nu, og derfor er vi også med på at stemme for det af Socialdemokratiet stillede ændringsforslag til Lars Hutter's oprindelige forslag.

Men kære overborgmester og kære sundhedsborgmester, kære Socialdemokrati, de her 30 mill. kr., som man nu kaster på banen, løser ikke de grundlæggende problemer i sundhedsforvaltningen. Det er 4. gang overborgmesteren kommer rendende med en stor check til sin ven sundhedsborgmesteren, Peter Martinussen – jeg beder om, at det bliver taget af 2. rundes tæltid. Hvor mange gange mere skal vi opleve, at overborgmesteren kommer sin sundhedsborgmester til hjælp? Hvornår vil Socialdemokratiet være med til at tage grundlæggende fat på de problemer, der tydeligvis er i sundhedsforvaltningen i Københavns Kommune?

Vi kan ikke blive ved med, og københavnere kan ikke blive ved med at se til, at overborgmesteren, hver eneste gang partikammeraten Peter Martinussen er i knibe, kommer rendende med en stor check. Det er drønende uholdbart.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Marlene Krogh, og hvis Martin Geertsen får ordet i 2. runde, bliver det naturligvis reduceret med overskridelsen i 1 runde.

Marlene Krogh (F): Det er en glædens dag for SF, at Socialdemokratiet og SF nu stiller det her forslag om, at der ikke lukkes de 150 plejehjemspladser. Fordi det er det, det handler om, og egentlig talt ikke om, hvordan og hvorledes og hvem der gør hvad. Det handler om de gamle. Det er sådan et hint til Venstre om, at det handler om at få formuleret en politik for de gamle, og ikke om det er overborgmesteren, eller om det er borgmesteren, der ligesom tager initiativet. Det har jeg lyst til at sige, men det er måske manglen på at kunne formulere en ældrepolitik fra Venstres side.

For SF er det en glæde at se, at vi nu kan indgå en aftale, som er med til at sikre de ældre en mulighed for at komme på plejehjem. Det har været en utålelig situation igennem meget, meget lang tid, at der har ligget så mange plejehjemsgodkendte på sygehuse. Vi har fundet, og vi har sagt det mange gange, at vi mener, det har været uholdbart. Vi har sagt det i forbindelse med, at vi har haft evalueringer af den aftale, som vi har med HS, nemlig aftalen om, at der kun må ligge 50 plejehjemsgodkendte på sygehusene, og vi har gang på gang appelleret om, at der må ske noget på dette område. Vi har også fået tilsagn om, at man skal evaluere den ordning, og at man derfor hurtigst muligt herefter også kommer med et udspil om, hvad der er realistisk.

På længere sigt ønsker SF, at der skal blive langt større valgmuligheder for de ældre, ikke bare det, at vi nu fastholder, at der ikke skal lukkes plejehjem, men vi ønsker stadig væk, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

der skal blive mulighed for at vælge på den måde, at vi sikrer, at de ældre får mulighed for – altså det er næsten ikke til at høre sig selv ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nej, men det er en fordel, kan jeg sige af egen erfaring. Jeg vil godt bede om, at man skruer lidt ned, så Marlene Krogh kan tale i ro og orden.

Marlene Krogh (F): Bare jeg hører mig selv, så er jeg glad ..

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Sådan har jeg det også.

Marlene Krogh (F): Ja, det er altid rart.

SF ser frem til den dag, hvor vi også kan tilbyde ældre, som føler sig ensomme i egen bolig, og som har lyst til at bo under andre boformer, mulighed for at bo på plejehjem. Vi ser frem til, at vores plejehjem får mulighed for at forandre sig til nogle andre enheder, ikke som det er i dag nogle steder, hvor det måske nok er et meget ensartet klientel, og hvor de er meget dårlige.

SF ser også frem til, at vi får udarbejdet en politik, hvor der bliver plads til, at man er svag og dårlig, og at man får mulighed for at få støtte og hjælp, og at man derigennem også kan visitere sig selv til et plejehjem. Den dag synes vi, at vi har opnået nogle ordentlige mål for de ældre og en ordentlig ældrepolitik.

Lars Hutters har foreslået flere tiltag i sit forslag. Bl.a. mener han, at Københavns Kommune skal betale den fulde pris for de færdigbehandlede. SF er af den overbevisning, at på et eller andet plan skal man selvfølgelig betale for dem, men vi vil også gerne have en analyse af, om den måde, som tingene er foregået på, nu også er realistisk.

Jeg husker, at i september måned, hvor vi diskuterede HS-budgettet, ja, der var der en direktion ude på Hvidovre Hospital og en direktion inde i Bredgade, som faktisk anbefalede, at man lukkede 22 pladser på den geriatriske afdeling, på trods af at vi andre, som er almindelige lægmænd, sagde, at det er håbløst, det kan ikke lade sig gøre, det kommer til at gå ud over de ældre. Men der blev rystet på hovedet og sagt, at det skulle nok gå.

Så må man jo spørge sig selv, hvilken tilknytning og hvilke muligheder vi har som politikere for at styre tingene, hvis vi ikke får forelagt de rigtige oplysninger.

Det kan da undre en, især når man så ser i Dagens Medicin fra sidste uge, at vi har flere folk i direktionen placeret på de øverste pladser som dem, der kender mest til faglighed og har viden og er indflydelsesrige, der ikke er i stand til at forudse en sådan situation.

Derfor vil jeg foreslå, at det forslag, som Lars Hutters rejser, om betaling fra Københavns Kommune til HS, sendes i udvalg, og at HS-direktionen også får mulighed for at svare på, hvorledes vi er blevet bragt i den her situation. Det kan da ikke være rimeligt, at Københavns Kommune med lukkede øjne bare skal betale nogle penge, fordi de har vildledt politikerne. Det bør analyseres, og det bør vi have et svar på, og de bør stilles til regnskab for, hvorfor det her overhovedet kan forekomme.

Det sidste forslag, som Lars Hutters har rejst, er, at de ældre i København bør have en undskyldning. Jamen det vil vi da meget gerne støtte. Det mener vi er et godt forslag, og vi vil da gerne sige undskyld for den manglende indfølelse, et flertal har haft herinde for den situation, nogle af de ældre har været i, så det kan vi bakke fuldt ud op om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Bente Møller. Jeg skal sige, mens Bente Møller kommer på talerstolen, at jeg har modtaget en meddelelse fra Lars Engberg om, at han undskylder, at han ikke fik nævnt, at Enhedslisten er medforslagsstiller til det forslag, han fremsatte her fra talerstolen tidligere.

Bente Møller (Ø): Selv om det kan være, at feststemningen er ved at indfinde sig, så kan man sige, at det jo ikke er noget særlig festligt, vi skal snakke om her. Det at der ligger 137 færdigbehandlede, var det i mandags, i sygehussenge, er jo ikke et spørgsmål om, at der sådan er særlige problemer. Faktisk får vi på næsten hvert eneste Sundheds- og Omsorgsudvalgs-møde oplysninger om, hvordan situationen er. Vi har ikke været nede på de 50, vi må ifølge HS-aftalen, de sidste halvandet år, og vi har vel knap nok været under 100 de sidste halvandet år. Så der er ikke tale om nogen forbigående situation. Der er tale om noget, der har været stationært ret længe. Før jul var det oppe på 156. Nu er det gået en lille smule nedad.

Det er også et emne, der har været oppe på de sidste 2 HS-bestyrelsesmøder under »Eventuelt«, foranlediget af direktionen, som ikke ville undlade at gøre opmærksom på, hvilket problem det var for sygehusvæsenet, at der lå så mange færdigbehandlede under kummerlige forhold, fordi det bliver det jo, når man ikke har brug for den medicinske behandling mere, og der faktisk heller ikke fysisk er plads til en.

Vi har stor sympati for Lars Hutters' forslag, selv om vi har svært ved at forstå, hvad det egentlig er, Lars foreslog, fordi hvordan kan man foreslå, at de lukningstruede plejehjem genåbnes? Man kan foreslå, at de lukkede plejehjem genåbnes, eller også kan man foreslå, at planerne om at lukke flere droppes. Men at genåbne nogle, der ikke er lukket endnu ... Nu har jeg så, efter at Lars har været på talerstolen, forstået, hvad det var han mente.

Punkt 2 i Lars Hutters' forslag er jo – jeg ved ikke, om det er lovligt at opkræve den fulde pris. Jeg ved, at der findes en vejledende takst, og det var jo det, vi foreslog til HS-budgettet i sin tid, så det kan vi selvfølgelig støtte.

Punkt 3 har vi det altså broget med, fordi vi har ikke noget at sige undskyld for. Vi har kæmpet imod de her plejehjemslukninger hele tiden. Derfor synes jeg heller ikke, jeg har noget at undskylde. Altså skal jeg undskylde, at flertallet i Borgerrepræsentationen ikke vil de gamle det godt, eller hvad er det, jeg skal undskylde over for vælgere, der selv har stemt på dem i vid udstrækning? Det synes jeg er en lidt broget situation at være i, fordi sådan ved jeg jo det er.

Jeg er valgstyrrer på et valgsted, hvor vi har utroligt mange brevstemmer fra plejehjem, og jeg kan da ikke se, at Socialdemokratiet ikke har en ret stor del vælgere derude, selv om man kan synes, at Socialdemokratiet har været onde ved de gamle med denne her beslutning. Så vi vil ikke stemme for punkt 3 i Lars Hutters' forslag.

Vi er glade for, at det nu ser ud til, at vi ikke skal køre resten af den grufulde lukningsplan fra budgetforliget for år 2000 igennem. Men vi er ikke sikre på, at det løser problemerne. Faktisk så vi gerne, at vi genåbnede Granbo f.eks., der liggerovre i Bystævneparken, og hvor der stadig væk er lys i 4 vinduer eller deromkring, og hvor vi selv ejer bygningerne, så det kan vi rent faktisk. Desværre kan jeg, vil jeg sige, hvis pengene til det skulle findes inden for sundheds- og omsorgsforvaltningens budget, ikke finde dem.

Jeg kan heller ikke finde dem på ret mange af de andre forvaltningsbudgetter. Det vil så sige, at vi måtte finde dem i kassen, men jeg kan i hvert fald sige, at vi vil vende tilbage for at se, hvordan udviklingen er, og synes måske, det kan blive nødvendigt, ligesom man gør på Frederiksberg, at genåbne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Så skal vi snakke ældrepolitik og sådan i København og snakke noget om, hvad det er de ældres behov er fremover. Det skal vi selvfølgelig. Men på et eller andet tidspunkt skal vi vel også snakke om, hvor lang tid det er acceptabelt at vente på en plejehjemsplads, altså få lavet nogle servicemål, og så finde ud af, hvad vi vil gøre, hvis vi ikke selv overholder de servicemål. Det vil vi lægge op til bliver en del af den ældrepolitik.

Louise Frevert (O): Man kan da godt høre, at valgflæsket blævrer her fra Socialdemokratiets side. Men vi synes ellers, det er et meget fint forslag, de er kommet med. Men vi spørger jo bare os selv i Dansk Folkeparti, om det nu kan være rigtigt, om vi læser rigtigt, om vi hører rigtigt, hvad Lars Engberg siger, fordi vi har hørt mange mærkelige tiltag fra Socialdemokratiets side i tidens løb.

Hvorfor vi taler om valgflæsk, det er måske mere fordi: Er vi sikre på, at løftet vil blive holdt, når vi kommer på den anden side af valget? Men så langt, så godt. Vi er da glade for, at der ikke skal lukkes de her 150 pladser i 2002, og det kan vi da også varmt gå ind for. Men hvad har man egentlig tænkt sig at gøre i den nuværende situation? Der ligger stadig væk 150 mennesker og venter på hospitalerne under kummerlige vilkår.

Jeg forstår udmærket godt, at folk i denne sal er urolige og ikke gider høre efter denne her problematik og os, der står heroppe og bræger på talerstolen ustandselig om emnet her, fordi de er flove. De er flove over sig selv, forligspartierne må være flove over, at de har taget en beslutning om, at de plejehjem, der er blevet lukket, er blevet lukket nu.

Jeg ville heller ikke være i stand til at se mig selv i øjnene om morgenen, når jeg vågner, hvis jeg havde været med til at lukke alle de plejehjem. Jeg synes, det er usselt, jeg synes, det er for dårligt, jeg synes simpelt hen, det er skandaløst, at man har gjort det på den her måde. I skulle skamme jer, skulle I! Alle de stakkels gamle mennesker, der ligger på gangene og venter. Det kan I simpelt hen ikke være bekendt.

Det er, hvad jeg har at sige på nuværende tidspunkt, så der er gudskelov 2 runder mere.

Grete Henius (C): »Errare humanum est«. De, der har fulgt med i latintimerne eller har taget den lille latinprøve, vil huske, at det betyder: »Det er menneskeligt at fejle«, og de, der har hørt ekstra godt efter, kan også godt huske fortsættelsen, som er: »sed in errore perseverare turpe est«, og det betyder: »Men det er dumt at fremture i/med sin eller sine fejl«.

Nu er socialdemokratisk sundhedspolitik måske ikke umiddelbart min livret, og det er heller ikke det, jeg mest beskæftiger mig med, at uddele ros til Socialdemokratiet. Men jeg må nu dog komplimentere substitutten for sundhedsborgmesteren, altså substitutten Lars Engberg for den rigtige sundhedsborgmester, fordi han heroppe – han har ikke engang lyst til at høre efter, nu bliver der endelig sagt noget pænt til den mand ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg skal referere det.

Grete Henius (C): Du vil referere det, tak, det er jeg glad for. Det kunne være, han ville høre det fra aben selv.

Jeg vil gerne komplimentere Peter Martinussens reserveborgmester i aften, fordi han heroppe klart og, synes jeg, temmelig utvetydigt, tilkendegav, at man var opmærksom på, at man havde lavet nogle forkerte beregninger.

Nu kommer så malurten i det bæger – det er mere for, at Socialdemokraterne ikke skal svømme helt over i glæde – og det er, at det har vi sådan set påpeget hele vejen igennem. Da

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

det første gang blev fremlagt i Sundhedsudvalget, at man havde fundet ud af, at der ville blive over 800 færre ældre – nu skal Mona Heiberg lade være med at stå og forstyrre borgmestererstatningen ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er Grete Henius, der har ordet.

Grete Henius (C): Men jeg taler til den mand hele tiden, og han hører ikke efter.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er der ikke pligt til, vil jeg sige.

Grete Henius (C): Det er der ikke pligt til, nej. Det kunne være, han for en gangs skyld havde lyst til det.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Man skal tie stille, når man sidder nede i salen, og man skal tale, når man står på talerstolen, men der er ikke pligt til at lytte efter.

Grete Henius (C): Nej, men det er klogt en gang imellem.

Så kommer malurten, og det er som sagt, at vi hele tiden i forbindelse med udvalgsarbejdet og drøftelserne om, hvorvidt der skulle lukkes plejehjem overhovedet, gjorde opmærksom på, at det tempo var alt for højt. Det ved også overborgmesteren. Jeg har sagt til ham: Det tempo er for højt, det bliver ragnarok, det går rivende galt.

Det er derfor, jeg sådan set synes, det er al ære værd, at man kommer nu og siger: Vi tog fejl, vi skulle ikke have lukket så mange så hurtigt. Men det kan der jo rådes bod på ved at stoppe for lukningen af de plejehjem, man har planer om at lukke i de kommende år. De plejehjem, der er lukket, har jo allerede meget tydeligt vist, at det er endt med overbelægning på hospitalerne. Som det tidligere har været sagt her i aften, ligger der 150 færdigbehandlede gamle københavnere på hospitalerne, patienter eller mennesker, som burde være på et plejehjem, og der sidder eller ligger endnu flere hjemme i deres bolig.

Alt i alt er der lukket for mange, som vi ganske rigtigt påpegede. Nu er jo så spørgsmålet: Skal man så lukke de plejehjem op igen? Nej, det mener vi ikke, man skal. Man har skabt uro og forvirring nok allerede, man skal ikke strø salt i såret og begynde at lukke nogle plejehjem op igen, som allerede er blevet rømmet.

Jeg bad i forbindelse med udvalgsarbejdet om en oversigt over, hvor meget man forventede, antallet af ældre københavnere ville falde. Jeg fik så et tal slynget ud, og jeg sagde, jamen det interesserer mig ikke, hvor mange 67-årige eller 70-årige der vil være om 5 år eller om 10 år. Jeg vil vide, hvor mange rigtig gamle københavnere, altså københavnere på 95 år, der er, for det er jo den aldersgruppe, der virkelig kommer på plejehjem. Det er jo ikke de 65-årige i særlig stort antal. Bevares, jeg ved da godt, at man både har 40-årige og 50-årige på plejehjem, men det er jo ikke dem, der rigtig tæller.

Det tog mig næsten et år at få vristet den opgørelse ud af borgmesteren. Men da den omsider kom, sagde jeg, jamen der bliver jo flere af de rigtig ældre. Og det kan ærgre mig i dag, at man ikke allerede dengang i Socialdemokratiet og fra borgmesterens side vågnede op og sagde: Ups, jamen det har konen jo ret i, der bliver flere af de rigtig gamle københavnere.

Men som sagt, jeg er glad for, at man nu har set skriften på væggen, om end jeg synes, det er noget sent, og det skal borgmesterreserven jo ikke klandres for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Henrik Morgen (B): Som det er sagt så ofte før fra talerstolen, også fra radikalt hold, så har ventelisterne til plejehjemmene været helt uacceptable, både hvad angår de generelle ventelister til vore plejehjem og hvad angår de hospitalsindlagte ældre, som har været godkendt til en plejehjemsplads.

Den målsætning, vi har omkring sidstnævnte, altså hospitalsindlagte ældre, som er visiteret, er jo af et flertal besluttet til at være maksimalt 50 ventende på en plejehjemsplads. Der vil jeg ikke undlade her at føje den bibemærkning ind, at det jo ikke er løsningen for at få nedbragt ventelisterne at slække på den målsætning, tværtimod. Vi må holde fast i, at så få ældre som muligt venter på hospitalet på en plejehjemsplads.

Beslutningsgrundlaget for plejehjemslukningerne har jo ikke været helt i orden, det må vi erkende, og i hvert fald har det forrykket sig noget undervejs, og prognoserne er simpelt hen blevet ændret ustandseligt.

Som det også er fremgået af dagspressen, længe før det her ændringsforslag fra Socialdemokratiet m.fl. er kommet frem, synes vi og øvrige forligspartier, at det nok var en god idé at lave en revurdering af situationen. Fordi det er jo et faktum på den ene side, at antallet af ældre er faldende, som prognoserne også har sagt, men antallet af plejekrævende og plejehjemskrævende ældre er åbenbart ikke faldende, tværtimod stigende.

Så vi synes, det er fornuftigt at revurdere situationen, at få et bedre beslutningsgrundlag og at afvente de retningslinjer og de politiske rammer, som processen i forbindelse med den store ældrekonference vil munde ud i.

Derimod må vi sige, at vi ikke synes særlig godt om den del af Lars Hutters' forslag, som handler om at genåbne allerede lukkede plejehjemspladser. For det første med henvisning til, at ældretallet rent faktisk er faldende, for det andet, at der jo har været tale om et flaskehal-sproblem, fordi vi har lukket mange pladser på én gang, et problem, som udjævner sig nu, så finder vi, at for det tredje vil det være at føje spot til skade for de stakkels mennesker, som allerede har været direkte berørt af lukning af en plejehjemsplads.

Så der kan altså ikke blive tale om radikal accept af at genåbne lukkede pladser. Det vil simpelt hen være at føje spot til skade, det vil være helt ubetimeligt i forhold til de ældre, der allerede har måttet flytte institutionsplads i forbindelse med de allerede foretagne lukninger.

Den anden del af Lars Hutters', Solidarisk Alternativs forslag finder vi faktisk er et meget interessant og et godt forslag. Vi er enige med Lars Hutters i, at det er rigtigt at skabe et incitament, struktur også internt i systemet, således at systemet indretter sig rationelt og i overensstemmelse med de politiske ønsker. Det er jo ikke et politisk ønske at have lange ventelister, mange plejehjemskrævende ældre liggende på hospitalerne, samt hvor hospitalerne ikke kan gøre noget for de samme mennesker, altså hvor hospitalsbehandling ikke nytter. Så det er rigtigt at skabe incitamenter og økonomi, og økonomiske incitamenter er jo en meget, meget stærk kraft.

Men når det er sagt, må vi jo også sige, at den slags økonomiske incitamenter, som en bodsbetaling vil være, og det er jo egentlig det, der er tale om, virker jo kun, hvis den her ordning også pålægger aktørerne et reelt pres for at gøre noget, som vi egentlig ønsker. Altså det skal give dem en reel tilskyndelse til at handle, således som vi ønsker fra politisk hold.

Og aktørerne i den forbindelse er jo f.eks. sundhedsforvaltningen og hele plejehjems- og omsorgsadministrationen. Der må vi jo sige, at det kan jo aldrig blive en reel tilskyndelse til at nedbringe antallet af ventende ældre på hospitalerne, hvis man med den ene hånd pålægger bodsbetaling og bøder for antal ældre over de 50, der ligger på hospitalet, og hvis man med den anden hånd samtidig bare hæver forvaltningens økonomiske rammer, hver gang økono-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

mien strammer til. Så vil det være fuldstændig virkningsløst med den del af forslaget, som jo i sig selv, og som jeg siger, virker fornuftig nok.

Netop fordi man ikke i dag agerer rationelt i den del af systemet, som Københavns Kommune har direkte indflydelse på, så må vi altså se meget nøje på de ting – jeg vil også gerne bede om, at min taletid tages fra andenbehandlingen.

Den tredje del af Lars Hutters' forslag ønsker jeg ikke rigtig at kommentere.

Derimod vil jeg vende mig imod ændringsforslaget stillet af Socialdemokratiet og altså åbenbart også af SF og Enhedslisten. Vi synes, det er et fornuftigt ændringsforslag, og jeg glæder mig meget over, at SF og nu også Enhedslisten tilsyneladende for en sjælden gangs skyld nu også tager et økonomisk medansvar. Og jeg siger »tilsyneladende«, fordi beslutningen eller handlingen ser vi jo først i afstemningen om budgettet for 2002 og i Økonomiudvalgets behandling af sagen. Men jeg håber meget, og jeg ser frem til, at det er tilfældet.

Til sidst må jeg sige, at vi mener fra radikal side principielt, at merudgifterne i forbindelse med at fastholde de plejehjemspladser, der skulle have været lukket, bør findes inden for sundhedsforvaltningens eksisterende økonomiske rammer. Vi vil pege på hjemmehjælpsområdet og især en revision af den plejeboligplan, der handler om målsætningerne for udvidelse fra 1- til 2-rums-boliger. Det vil vi anbefale, at man kigger på.

Til allersidst må jeg sige til Socialdemokratiet, til sundhedsborgmesteren, eller det er måske nærmere overborgmesteren i hans fravær, at vi er som forligsparti omkring plejehjemsforliget kede af, at Socialdemokratiet ikke har fundet det betimeligt eller ønskeligt at inddrage sine forligspartnere i det ændringsforslag, som nu ligger. Venstre, Konservative, CD og Radikale har jo sammen med Socialdemokratiet taget alle tæskene, om jeg så må sige, for den ubehagelige beslutning, det har været at lukke de pladser, der er lukket, og forhandlingerne sidste uge har jo også vist, at nøjagtig de samme partier også har været indstillet på at suspendere den beslutning. Det kan Socialdemokratiet, overborgmesteren og sundhedsborgmesteren ikke være et øjeblik i tvivl om, man kan jo læse dagspressen.

Men nu kommer Socialdemokratiet altså sammen med venstrefløjen og redder de sidste plejehjemspladser fra lukning og dermed fra de grimme borgerliges og Radikales kløer. Det er vi meget skuffede over, kære Socialdemokrati, og det må vi jo tale videre om i den kommende valgkamp.

Altså vi ser meget positivt på forslagets indholdsmæssige værdi, både Lars Hutters' del, vi anbefaler egentlig Solidarisk Alternativ at trække sit forslag til fordel for S', SF's og Enhedslistens ændringsforslag. Men hvis Lars Hutters ikke skulle ønske det, så vil vi meget gerne begære delt afstemning om Solidarisk Alternativs forslag.

A. Benhaddou (D): Når vi nu er nået så langt, som vi er i dag omkring at droppe nedlæggelsen af de 150 pladser i år 2002, så kan jeg ikke lade være med at tænke på tiden tilbage til foråret 2000, hvor vi forligspartier netop sad og drøftede, om vi skulle gå i gang med nedlæggelsen af yderligere plejehjemspladser i 2002 og oven i købet 2003.

Allerede der stod CD og de borgerlige partier frem og sagde, at de ikke er sikre på, at de her tal holder stik. Gudskelov for, at vi ikke allerede der tog beslutning om yderligere nedlæggelse af plejehjemspladser, og det kan vi så se i dag er en kendsgerning.

Men all right, vi er nået frem til, at der må rettes op på de her tal, og derfor må vi gå ind og forhandle os frem til, hvordan vi kan finde en løsning, og det har vi så også gjort. Men desværre blev det ikke til en aftale, en løsning på det problem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Men man kan da høre heroppefra, at der er mange partier, som hele vejen igennem selvfølgelig har været imod plejehjemsnedlæggelserne, og som selvfølgelig allerede nu bruger valgåret til at gå ud her og melde, at de gerne ser, at man genåbner de allerede nedlagte pladser. Jeg skulle hilse og sige, at det ikke var en nem beslutning for forligspartierne, men det er altså også de samme partier, der formåede at holde skatten i ro, skal jeg også minde om.

Så det, der kunne være interessant for de partier, der går op her i år og siger, at de gerne ser de her pladser genåbnet, dertil vil jeg sige, at jeg vil nøjes med på CD's vegne at håbe, at de samme partier bare kan nøjes med at gå ind i de kommende forhandlinger om at finde de her 29 mill. kr. Så er CD tilfreds, og så tror jeg også de borgerlige partier er tilfredse.

Det er ikke nok, at man går ud og melder til offentligheden, at man gerne ser, at man bevarer nogle plejehjemspladser eller oven i købet genåbner nogle, men så samtidig ikke er med til at finde en finansiering dertil. Husk på, at vi som sagt allerede har haft en 0,6 pct.s skattestigning her i år.

Hvad skal der så ske her i de kommende forhandlinger? Jeg mener som Det Radikale Venstre, at plejeboligplanen skal revideres. Vi skal revidere, om der virkelig er et behov for 2-værelses-boliger frem for 1-værelses. Jeg siger klart til mig selv: Hellere en bolig med 1 værelse end ingen bolig.

Men det er trods alt et fornuftigt forslag, som jeg mener, at Socialdemokraterne sammen med SF og Enhedslisten har fremlagt. Det, som man så kan diskutere, er selvfølgelig spørgsmålet om en økonomisk løsning, og det må vi så se fremover, til de kommende budgetforhandlinger, CD vil i hvert fald være positivt indstillet over for at smøge ærmerne op og så tage et medansvar for at finde de penge.

Winnie Berndtson (A): Det er ikke, fordi Socialdemokratiet nødvendigvis skal have 2 ordførere på denne sag, men det er jo lidt vanskeligt for Lars Engberg måske at forholde sig til det indholdsmæssigt, da han ikke sidder i Sundheds- og Omsorgsudvalget, så derfor kommer I til at høre på os begge to, og det håber jeg, at I bærer over med.

Da vi traf beslutningen, gjorde vi det på baggrund af beregninger og forudsætninger, som efter mit bedste skøn var det bedste, forvaltningen på daværende tidspunkt kunne lave og levere. Den rettelse, der senere kom i befolkningsudviklingen, vedrørte ikke 2001, uanset regnestykket for 2001, der hvor vi har problemet nu. Antallet af ældre bliver det samme, uanset hvilken model man vælger. Den ændrede beregningsmodel får først virkning i 2002.

Men uanset hvordan vi forudser, så bestemmer vi ikke virkeligheden, og det har udviklet sig anderledes, og det må vi reagere på. Vi er i gang med at ombygge, lukke, flytte, og det har ført til ventende både på hospitalerne og ventende i større tal derhjemme, end vi længe har set. Det må vi reagere på, og det er det, vi gør ved at sige, at vi ikke lukker plejehjem i 2002.

Sige undskyld for de omkostninger, vi påfører de enkelte ældre. Det gør jeg gerne, men samtidig bliver jeg nødt til at være ærlig og sige, at jeg kunne ikke have gjort det bedre, jeg kunne ikke have gjort det bedre. Jeg traf beslutning på baggrund af de beregninger, vi havde lavet, og jeg kunne på daværende tidspunkt ikke have været overbevist om, at det her ikke holdt. Det var jeg overbevist om, at det gjorde, og jeg var overbevist om, at det kunne lade sig gøre. Men jeg siger gerne undskyld til de ældre, der på nuværende tidspunkt må lide under, at vi ikke har plejehjemskapacitet nok.

Betaling for de ventende skal diskuteres i udvalget, og jeg er enig i, at det må vi diskutere. Men jeg synes også, man skal holde sig klart, at øvelsen ikke går ud på at etablere en betalingsordning, men det, der er målet, er, at folk ikke skal vente på plejehjem. Og hvis en beta-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

lingsordning kan hjælpe på det, kan være motiverende for, at det sker, så er vi villige til at se på det. Men lad os kigge på det.

Martin Geertsen nævner også HS-aftalen som en væsentlig faktor for forudsætningerne, nemlig at det skulle kunne lade sig gøre med kun 50 ventende på hospital. Martin Geertsen er jo som bekendt medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget, og det er da muligt, at han meget længe har været bekymret, når han i udvalg, eller på udvalgsmødet, for det er jo sådan, det er foregået, har fået oplyst, hvor mange ventende der rent faktisk har været, for det er jo ganske korrekt, at vi aldrig nåede ned på de 50. Vi har på et tidspunkt været nede på lidt over de 60, men aldrig på de 50, og vi har på det seneste været langt, langt over.

Så nok har han været bekymret, og nok er det godt, at han jo så også er kommet til den samme erkendelse som os andre, at det her gør vi noget ved. Men det er jo ikke kommet fra den ene dag til den anden, at vi ikke har kunnet overholde HS-aftalen. Det har vi faktisk ikke kunnet i perioden overhovedet. Men det er værre nu, end det længe har været.

Så taler Martin Geertsen om byens store mand og overborgmesteren, der gang på gang leverer penge til sundhedsborgmesteren, og hvad er det dog, der foregår i denne by, hvad er det for en politik, der foregår?

Det kan jeg da godt forstå, at Martin Geertsen spørger lidt om, hvis han rent faktisk tror, det er sådan, at det politisk kan lade sig gøre, at overborgmesteren skriver en check til sundhedsborgmesteren. Der er jo ingenting i denne kommune, der kan lade sig gøre uden et politisk flertal. Martin Geertsen har lagt politisk flertal til den aftale, vi har haft omkring plejehjemslukningerne, og er også i aften med til at lægge politisk flertal til, at vi giver sundhedsområdet og dermed de ældre 29 mill. kr.

Det var en lille forklaring til Martin Geertsen om, hvordan politikken hænger sammen. Et flertal i denne sag giver 29 mill. kr. til ældreområdet i 2002, som vi ellers havde forudsat skulle være en nedskæring.

Til Bente Møller vil jeg bare sige, at servicemål bestemt er en del af at udforme en kommende ældrepolitik. Jo mere vi laver decentralisering, jo mere nødvendigt bliver det også, at vi har nogle klart definerede servicemål, som de enkelte afdelinger i kommunen også kan forholde sig til. Så det er klart en del af det arbejde, vi skal i gang med.

Grete Henius har hele tiden vidst, at det her ville ske. Jeg skal så bare konstatere, at De Konservative jo så alligevel var en del af aftalen, og jeg kender så ikke grundlaget for, at man gik med ind i aftalen, men må blot konstatere, at uanset at man kendte denne udvikling, så valgte man at være med.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er det Lars Hutters først i 2. runde og derefter Louise Frevert ... (*Afbrydelse*). Det skyldes, at Lars Hutters var trykket ind før.

Lars Hutters (L): I juni 2000 var det pengene før mennesket. Her nu i tolvte time, lige før klokken falder i slag, så kommer Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten med et ændringsforslag til det forslag, jeg i aften har stillet i Borgerrepræsentationen.

Jeg vil gerne have lov til at spørge Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten: Betyder det her så, at det nu, hvis det forslag bliver vedtaget, bliver cementeret, at det fra Borgerrepræsentationen bliver sagt, at nu kommer mennesket før pengene? Det vil jeg gerne have et svar på, det vil jeg gerne have et svar på.

Fordi jeg må jo sige, at jeg har en opfattelse af, at det her jo er en forbedring, men det løser ikke problemet med, at alle ældre i København, som har behov for at komme på pleje-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

hjem, hurtigst muligt kommer på plejehjem. Det løser lidt af det, men ikke det hele. I de næste 300 dage vil man se, så vil Enhedslisten se, så vil SF se, så vil Socialdemokratiet se, at der fortsat er mange ældre, som i lang tid, i alt for lang tid, venter på at komme på plejehjem.

Derfor vil jeg gerne have at vide, om denne politik med det her ændringsforslag nu betyder, at mennesket kommer før pengene.

Winnie Berndtson fra Socialdemokratiet var for lidt siden oppe og sige, jamen man havde fra Socialdemokratiet ikke rigtig lyst til at give en undskyldning til de ældre, som man har påført depressioner, som man har påført håbløshed, som har måttet ligge og spørge sig selv, om de var glemt af samfundet, til trods for at de i 80 år eller i 90 år havde været med til at arbejde i det her samfund. At man har påført de pårørende uendelige lidelser, skrevet til overborgmesteren uden at få svar osv., vil man ikke give de ældre en undskyldning for.

Jeg forstod på Winnie Berndtson, at det var fordi nå ja, man vidste egentlig ikke, at det var forkert, det man gjorde. Det er jo ikke rigtigt. Hvordan har jeg kunnet forudse det her, hvis ikke det var, fordi man vidste det? Jeg ved udmærket godt, at jeg måske nok i modsætning til andre borgerrepræsentanter har en mere detaljeret og nøjagtig indsigt i det, men så kan man jo bare lytte efter, hvad jeg har forsøgt at sige flere gange.

Jeg synes, at hvis de pågældende partier i Borgerrepræsentationen – og jeg vil sige, at på det punkt er jeg dybt, dybt skuffet over Enhedslisten, som hårdnakket stiller sig herop og siger, efter at man fra Borgerrepræsentationen har påført det her over for de ældre, nej, det vil man ikke give en undskyldning for – jeg synes, hvis der er noget værd hos denne Borgerrepræsentation, så erkender man det og giver en direkte undskyldning. Det tror jeg vil skabe en lydhørhed ude i befolkningen, som man ikke skal undervurdere.

Omvendt, hvis man i aften nægter at give den berettigede undskyldning for de lidelser og kvaler, man har givet de ældre og de syge, så skaber det altså også efter min opfattelse et grundlag for en fortsat mistillid til Borgerrepræsentationen.

Jeg er naturligvis glad for, at der er et fremskridt i det her, det er en forbedring, men desværre løser det ikke hele problemet. Så jeg er selvfølgelig også spændt på, når det bliver behandlet yderligere i Økonomiudvalget og vi fortsat kan se, at problemet ikke bliver løst, om disse partier, dette flertal i Borgerrepræsentationen så yderligere vil tage de nødvendige initiativer for virkelig at få løst det forud for valget i november til Borgerrepræsentationen.

Jeg er også meget glad for, at man nu vitterligt vil have undersøgt, om der omkring den økonomiske incitamentsstruktur kan gøres noget, der er jeg helt enig med Henrik Morgen. Jeg tror, det er rigtigt. Jeg ved i øvrigt, at HS-direktionen har den opfattelse, at det vil være rigtigt at gøre det. Det har nemlig også noget at gøre med, at der kan være behov for økonomisk måske at have en pulje. Hvis der opstår små overbelægningsituationer, så har man en pulje, hvor man måske kan gøre noget ekstra lige præcis for det personale og for de patienter, der forhåbentlig kun kortvarigt bliver ramt af det her.

Så selvfølgelig er jeg glad for, hvis jeg om lidt kan få et tilsagn fra de 3 partier, som har stillet ændringsforslaget, om, at nu kommer altså mennesket før pengene, og at man så også kommer til besindelse og siger, at naturligvis efter al den skade, vi har gjort, alt det, vi har flyttet rundt med de ældre, og alt det venteri, de har været udsat for, så giver vi naturligvis, som de mandfolk og gæve kvinder, vi er, de ældre og syge i København en undskyldning for de skader. Det vil virkelig klæde Borgerrepræsentationen.

Louise Frevert (O): Ja nu bliver det jo spændende, om jeg kan få ørenlyd heroppefra med den uro, der er i salen. Det er altså så dødhamrende irriterende, at hver gang der er nogen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

på talerstolen, så skal folk sidde og snakke. Undskyld, men det er generende, og jeg er åbenbart ikke den eneste, der synes det.

Men jeg kan ikke forstå, at det kan være så svært at give folk en undskyldning. Hvis man har gjort noget forkert, koster det ikke noget, der går ikke nogen skår af en ved at sige undskyld. Tænk på den smerte, det har forvoldt de ældre at blive behandlet på den måde, som de er blevet behandlet på.

I dag er der udkommet en hvidbog, hvor de pårørende har fået opridset situationen, og det er en skandale at læse om, hvordan det egentlig er foregået. Nogle gange har man en fornemmelse af, at politikerne har mere travlt med at sidde og ordne deres ting inde i udvalgene og på Rådhuset end at tage ud og se, hvad der egentlig sker i det virkelige liv.

Jeg vil virkelig henstille på Dansk Folkepartis vegne, at man giver de ældre en undskyldning for den måde, man har vandaliseret dem på. Jeg bruger ordet »vandalisme«, fordi jeg synes simpelt hen, det er skandaløst.

Så har vi så en anden ting fra Socialdemokratiets side: Hver eneste gang kommer de med noget, der er langt fremme i tiden, og så tror de bare, at vi andre er så dumme, at vi ikke fatter, at det bare er noget for at stoppe munden eller meningene lige her og nu. Det er jo fremtidsperspektiver, vi taler om, det er næste år. Men hvad sker der her og nu? Hvad med de stakkels 150 mennesker, der stadig væk ligger og venter og ikke kan få en plejehjemsplads? Vi har ikke fået svar, vi, der har været heroppe og spørge om det igennem lang, lang tid og mange, mange gange. Hvorfor skal det være muligt at behandle os andre på den måde og specielt de ældre? Man har slet ikke lyst til at blive gammel i denne her by, jeg tør da ikke engang blive gammel. Min mor er 75. Jeg aner ikke, hvad jeg skal stille op, når hun kommer på plejehjem under de her skrækkelige forhold.

Jeg vil simpelt hen ikke finde mig i det. I skulle skamme jer, og jeg siger én gang til: Jeg vil høre et svar på helt konkret, ja, hvad har I tænkt jer at gøre ved den nuværende situation? Hvad har I tænkt jer at gøre ved plejehjemssituationen nu her i 2001?

Og det er ikke det sidste, der er blevet sagt fra Dansk Folkepartis side om det her. Men stadig væk, selvfølgelig kan jeg godt mærke lidt ydmyghed fra Winnie Berndtsons side, og jeg er også glad for, at Socialdemokratiet er kommet på bedre tanker. Men det er ikke nok, fru Winnie Berndtson, det er simpelt hen ikke nok. Vi vil have en undskyldning for den jammerlige opførsel, der er vist fra Socialdemokratiets side.

Martin Geertsen (V): Først til Winnie Berndtson. Venstres bekymring går jo længere tilbage, og det vil Winnie Berndtson jo også vide, eftersom hun har deltaget i de forhandlinger, der har været om hele det område. Der har jo ikke kun været ét møde, der har været en lang række møder.

Vores bekymring gik jo og går jo tilbage til dengang, hvor Socialdemokratiet i modsætning til de fleste af de øvrige partier i forligskredsen ønskede at dele beslutningen om plejehjemsnedlæggelser og -ombygninger op. I Venstre ønskede vi ikke at lave den store, forkromede plan, hvor man tog alle 850 pladser, var tallet dengang, i ét hug. Næh, vi ønskede faktisk, at man tog det i flere tempi, at man prøvede at se hen ad vejen, om forudsætningerne nu holdt.

Så det er ikke fair at sige, at Venstre ikke hele tiden har været bekymret over udviklingen og været bekymret over, hvorvidt forudsætningerne for aftalen nu holdt.

Tilbage til overborgmesteren. Vi har i den seneste uge-14 dage været inde i et politisk forhandlingsforløb med den socialdemokratiske sundhedsborgmester, og det har ikke hele ti-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger Mødet 18. januar 2001

den været lige nemt. Ikke mindst i spørgsmålet om økonomi har holdningerne stået ret stejlt over for hinanden. Det har været et hårdt forhandlingsforløb, men det har ikke, sådan som vi så det, været et fuldstændig uløseligt forhandlingsforløb, det har ikke været en gordisk knude, som man ikke kunne løse.

Men så sker der lige pludselig det, at Socialdemokratiet konkret og i politisk overført betydning smækker røret på. Man har ikke fået sin vilje, man har ikke fået de ønsker opfyldt, som man gik til forhandlingerne med, altså forligspartierne vil ikke rette sig efter de socialdemokratiske ønsker, og man smækker røret på.

Og så vender man tilbage til den sædvanlige socialdemokratiske magtbrynde. Man er i den resterende del af forløbet fuldkommen ligeglad med de forhandlingspartnere, de forligspartnere, som har stået last og brast med Socialdemokratiet i denne meget, meget ømtålelige sag, fuldstændig ligeglade. Så kommer overborgmesteren fra sit overborgmesterkontor og smækker 30 mill. kr. på bordet midt i et forhandlingsforløb – hvor er overborgmesteren egentlig henne i aften? Hvor er overborgmesteren egentlig henne i aften? ... (*Afbrydelse*). Så Lars Rimfalk kan forstå det, vil jeg prøve at specificere det yderligere: Hvor er overborgmesteren henne i debatten i aften?

I Berlingske Tidende kan overborgmesteren udtale sig og havde formentlig regnet med at få en forside på Berlingske Tidende, hvis det ikke lige var fordi Niels Helveg Petersen mente, at Marianne Jelved burde gå af som politisk leder i Det Radikale Venstre. Men ikke desto mindre er det i Berlingske Tidende, overborgmesteren kan udtale sig.

I Berlingske Tidende soler overborgmesteren sig som ham, der kommer og redder den københavnske ældrebefolkning. Men her i salen, over for sine forligspartnere, dem som har stået last og brast med Socialdemokratiet, er overborgmesteren tavs som graven. Her kan vi ikke få et svar fra den overborgmester, som nu tydeligvis har fået en voldsom interesse for de sundheds- og omsorgspolitiske spørgsmål. Her i aften kan vi ikke få noget svar fra overborgmesteren på, hvordan i alverden vi løser de grundlæggende økonomiske problemer i sundhedsforvaltningen.

Overborgmesteren er dygtig til at tale om Ørestaden, han er dygtig til at tale om forholdet mellem Sverige og Danmark og den nye forbindelse osv. og byens overordnede udvikling i al almindelighed, men når det gør ondt, når det gør ondt, når der skal ske nogle ting nede i de socialdemokratiske forvaltninger, så er overborgmesteren enten tavs som graven eller tager penge op af sin kasse.

Den bliver ikke ved med at gå, det bliver ikke ved med at gå, at overborgmesteren skubber sine politiske proselytter foran sig, og det bliver ikke ved med at gå, at han skubber de politiske og økonomiske problemer i sundhedsforvaltningen foran sig. Man kan ikke den ene gang efter den anden komme rendende med tocifrede og trecifrede millionbeløb stående på en check.

Hvis overborgmesteren vil præsentere de københavnske ældre, vil præsentere sine politiske forhandlingspartnere og forligspartnere for det søde, så må overborgmesteren også i aften give et bud på, hvordan i alverden vi løser det sure, hvordan vi løser de sure økonomiske forpligtelser, der ligger i Københavns Kommunes sundhedsforvaltning.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Også i 2. runde havde Martin Geertsen et overforbrug, som vil blive fratrukket 3. runde. »Overforbrug« er det rigtige udtryk.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Marlene Krogh (F): Ja, det kan godt være, han har det i taletid, men det ser i hvert fald ud, som om han vil spare og spare og spare uden at se realiteterne i øjnene.

Det gælder for flere herinde. Økonomien kommer åbenbart frem for menneskene, som Lars Hutters også var oppe og nævne. Det synes jeg er et glimrende spørgsmål især til De Konservative og De Radikale og til Venstre. Økonomien er åbenbart det vigtigste, så skide da være med de opgaver, som Københavns Kommune skal tage sig af – undskyld, men jeg er faktisk hamrende forarget, jeg er hamrende forarget over, at Grete Henius fra De Konservative kan gå op og sige, at hun var i tvivl, og at hun hele tiden har sagt det. Men da vi stod herinde og skulle trykke på knapperne, så gjorde hun nøjagtig det modsatte. Det er jeg simpelt hen så forarget over, så jeg kalder det hykleri, og det er lige før jeg rigtig hidser mig op over det. Jeg synes, det er alvorligt, at man kan sidde og fremføre sådan nogle synspunkter og så gøre det modsatte. Det synes jeg er alvorligt.

Og det samme gælder Venstre, for ikke at tale om De Radikale, som også mener, at de er ført bag lyset. Jamen man kan da tage og lægge tallene sammen. Man kan da se på, hvad det er man ønsker, og så kan man spørge sig selv, om det kan være rigtigt, men det må man åbenbart ikke spørge sig selv om. Derfor vælger man at stemme sådan, at nogle ældre borgere kommer slemt i klemme i forbindelse med, at de ikke kan blive godkendt til en plejehjemsplads, og at de ikke får en plejehjemsplads og derfor må ligge på hospitalerne. Det er skandaløst. Jeg vil give Louise Frevert ret i, at det er hyklerisk, og det er en skandale.

Grete Henius (C): Jeg har en storebroder, han er 2 år ældre end jeg. Vi holder meget af hinanden, og om end han bor på den anden side af jordkloden, så har vi dog hyppig kontakt med hinanden. Og jeg mindes af og til, og jeg minder også ham om, hvordan vi sagde til hinanden, da vi var små, da vi var 6 og 8 eller 4 og 6, hvis den ene havde drillet den anden og sagt: Du er også bare dum, eller den ene havde taget den andens slik, eller hvad det nu var, så sagde vi: Skal vi ikke være gode venner igen, og den forurettede sagde så: Jamen men du skal sørge for, at du ikke har gjort det. Det er jo til at dø af grin af, men vi mente, at hvis man bare sagde sørge, sørge, sørge for, jeg har aldrig gjort det, eller jeg har aldrig sagt det, så var det ugjort.

Sådan er det jo ikke. Sådan kan man jo gøre og sige, når man er barn, og gode venner blev vi altid. Men voksne mennesker kan ikke klare sig med den slags ting.

For min skyld, og det siger jeg lidt spøgende selvfølgelig, må man køre mit ben af med en damptromle, og jeg beder om, at man ikke siger undskyld til mig. Man kan sige: Jeg er forfærdelig ked af, at jeg har fået det til at gøre så ondt på dig – eller: Det var forkert af mig at køre beruset med damptromlen, så jeg kom til at køre dit ben af. Men ordet »undskyld« er det fattigste, man overhovedet kan sige, efter min mening.

Vi står heroppe, den ene efter den anden, og siger: Der er beregnet forkert. De forudsætninger, vi mente var de rigtige, har vist sig ikke at være de rigtige. Men bare sådan et fattigt, sølle ord, som hedder »undskyld«, hvad skal man bruge det til?

Vi kan gøre gerningen god igen, ikke ved at sige undskyld, men ved at gøre gerningen god igen. Det er det, man forsøger at gøre nu, og det skal man altså ikke skældes ud for. Man prøver at gøre gerningen god igen ved at stoppe for den voldsomme lukning af plejehjem.

Jeg vil gerne sige til dels Winnie Berndtson, dels Marlene Krogh, at jeg ikke har påstået under forhandlingerne, at de tal var forkerte. Jeg har sagt, og det er der flere her, der vil kunne bekræfte, at jeg kan ikke forstå, at det her kan være rigtigt. Det kan da ikke være sandt, at æl-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

drebefolkningen i København falder så drastisk, når den over hele landet stiger. Hvor pokker bliver alle de gamle mennesker af? Der må være noget galt med det her.

Men når man gang på gang får som svar: Nej, nej, der er noget, du bare ikke har forstået, det er helt rigtigt, hvad vi siger – så må man jo til sidst tænke: Nå ja, jeg er godt nok ikke statistiker, og jeg er heller ikke cand.polit., så det kan jo godt være, at det er mig, der har en forkert sund sans.

Men jeg fastholder, at jeg hele vejen igennem har sagt: Det kan da ikke være rigtigt, dette her. Men hvem kan gå ud og påstå, at nogle tal og nogle prognoser er rigtige eller forkerte? Prognoser er prognoser.

Lars Hutters kan ikke, hvor klog han end forsøger at være, påstå og garantere for, at jeg eller han eller en hvilken som helst anden herinde ikke vil få en tagsten i hovedet, når vi går ud her fra Rådhuset, uagtet at tagstenene måske netop er blevet fornyet. Ingen kan give garantier for noget som helst, ingen kan give garantier for, hvor mange ældre mennesker der vil leve, når året er omme, og hvor mange der vil være afgået ved døden. Det er prognoser, det er forventninger, og det er formodninger.

Man har formodet forkert, og det mener jeg, man har erkendt herfra, men det skal ikke erkendes ved sådan et fattigt ord, som hedder »undskyld«.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er der kun 5 tilbage i 2. runde, og der er stadig væk muligheder for at blive indtegnet i 3. runde.

Winnie Berndtson (A): Nu tror jeg, man lægger noget forskelligt i ord, og det vil jeg så også gerne have lov til i forhold til det indlæg og belæring om, hvad »undskyld« betyder.

Jeg sagde faktisk undskyld i 1. runde, og det vil jeg gerne sige både til Lars Hutters og til Louise Frevert. Det kan godt være, Louise Frevert ikke var i stand til at høre det, men jeg sagde faktisk undskyld. Fordi jeg vil gerne sige undskyld for, at der er nogle enkeltpersoner, nogle ældre, som har måttet bøde for, at vi tog fejl, at udviklingen ikke blev sådan, som vi troede, den ville blive. Så jeg vil gerne sige undskyld.

Men jeg sagde også, at jeg ikke har truffet denne beslutning vidende, at der i januar 2001 ville være 137 ventende på vores hospitaler og mere end 500 ventende hjemme. Det kendte jeg ikke dengang, og det var ikke den virkelighed, vi forudså.

Til Martin Geertsen vil jeg bare sige, at for mig handler det her faktisk om, at vi får skabt nogle bedre forhold for de ældre, fordi det ikke har udviklet sig sådan som vi havde forudset. Derfor handler det her om, at et flertal i Borgerrepræsentationen bevilger 29 mill. kr. til ældreområdet, som vi ellers faktisk havde foreskrevet skulle beskæres i 2002.

Så kan det godt være, at Martin Geertsen vil lave studiekreds omkring forhandlinger og overborgmesterens rolle og alt muligt andet, og det skal han være så velkommen til, men for mig at se handler denne sag om, at de ældre skal have nogle bedre vilkår, og det kan de få med de 29 mill. kr.

Så ved jeg ikke, hvad det er der gør, at Martin Geertsen synes, det er så vanvittigt interessant, at overborgmesteren skal løse problemerne i sundheds- og omsorgsforvaltningen. Jeg troede, det var mig selv, Bente Møller, Martin Geertsen, som sidder i Sundheds- og Omsorgsudvalget, som skulle være med til at løse de problemer og få økonomien til at hænge sammen i sundhedsforvaltningen, samtidig med at vi skaber en god ældrepolitik og sundhedspolitik.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Men det er åbenbart ikke derfor, Martin Geertsen sidder i Sundhedsudvalget, og jeg vil da gerne sige, at det skuffer mig, for jeg troede faktisk, vi skulle i gang med at formulere en ældrepolitik, som også efterfølgende skulle udmøntes i nogle økonomiske beslutninger. Men Martin Geertsen vil altså hellere have, at det er enearbejde fra overborgmesterens side. Sådan vil jeg ikke hellere have det.

Karin Storgaard (O): Selv om jeg ikke sidder i Sundheds- og Omsorgsudvalget, så er jeg altså nødt til at blande mig i debatten.

Skandaløst og hyklerisk, siger Marlene Krogh til Louise Frevert. Jeg må sige, at jeg kan finde de sager, der er mere skandaløse, f.eks. behandlingen af de ældre i Københavns Kommune.

Her i aften lyder det næsten, som om alle er glade – eller er de? Ca. 150 pladser nedlægges ikke i år, men i år 2002. Alene det er bemærkelsesværdigt, at det ikke er her og nu, der er behov for en løsning. Der er lang tid til år 2002, og det er på den anden side af et kommunalvalg. Bare det kan gøre en usikker på, om det holder. Det er ikke alle, der holder, hvad de lover.

Desværre er der ingen, der svarer på, hvad løsningen er her og nu. Hvad gør vi for de ældre, der ligger færdigbehandlede på de københavnske hospitaler, omkring 150, heraf alene 60 på Hvidovre Hospital og 42 på Bispebjerg Hospital, og også andre steder ligger der nogle? Det er de sidste nye tal. Hvad gøres der her og nu for alle de ældre, der er hjemme og faktisk taget har behov for en plejehjemsplads, men der er ikke nogen plads? I dag er det jo desværre sådan, at man næsten skal være halvdød for at få en plads på et plejehjem. Jeg hører ingen løsninger. Jeg mener, det er en forfejlet politik, at man tror, at ældre og dårlige kan klare sig hjemme med et minimum af hjemmehjælp.

Så der er akutte problemer at løse her og nu, og dem er der tilsyneladende ingen løsning på. Nej, vi kan vente til år 2002.

(Kort bemærkning).

Marlene Krogh (F): Det er kort til Karin Storgaard. Jeg bakkede faktisk op om Louise Freverts analyse af de her ting og gav hende ret i, at det var hyklerisk. Men jeg synes da næsten, det er endnu mere hyklerisk, når vi på baggrund af, at Karin Storgaard går op og siger de her ting, ved, at hun har været med til at stemme for lukningen af nogle plejehjem. Det synes jeg er hyklerisk.

Henrik Morgen (B): En bemærkning til SF's Marlene Krogh, som mere end antyder, at vi Radikale skulle være ført bag lyset, af forvaltningen, går jeg ud fra, i form af prognosegrundlaget. Det vil jeg meget gerne understrege ikke er tilfældet. Vi har på intet tidspunkt i det her forløb ladet os føre bag lyset, ikke af forvaltningen i hvert fald, for vi er fuldt overbevist om, at vi til enhver tid har fået det bedste og mest sagligt mulige skøn for udviklingen på området. Hvis vi føler os ført bag lyset af nogen i denne sag, så er det af Socialdemokratiet, og det er her i den politiske slutfase.

Så må jeg sige til Winnie Berndtson og alle de andre, som har så travlt med deres undskylderi fra denne talerstol – jeg skal ikke kommentere, om det er et Oxfordmøde, eller det er et møde i Borgerrepræsentationen, men ærlig talt: Fri os for det hykleri, for det lefleri for opinionen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Jeg kan sige i hvert fald på egne vegne, på De Radikales vegne, at vi har taget den ubehagelige beslutning om lukning af plejehjemspladserne med åben pande og med åbne øjne, så vi har ikke noget at gå ud og undskylde for. Vi kan godt sige i bagklogskabens ulideligt klare lys, at man måske tog fejl. Men jeg tror ikke, det er fejlagtigt at konstatere, at ældreantallet er faldet, og derfor mener jeg den dag i dag, at det var den rigtige beslutning, der blev taget dengang, og så har man vel lov at justere den, når man bliver klogere.

Men når man tager en beslutning med åbne øjne, og det har vi gjort med det beslutningsgrundlag, som var, så skal man ikke komme her med sit hykleri og sige undskyld til højre og venstre. De Radikale står ved den beslutning, der er taget, og vi står også ved, at vi er blevet klogere.

A. Benhaddou (D): Ja, jeg vil også bare melde klart ud, at CD heller ikke har noget at beklage her. For som det blev sagt af den radikale sundhedsordfører heroppe, så var der reelt, og der er reelt tale om et fald i antallet af ældre. Det er en kendsgerning, det er ikke en statistik, som er fremtidig. Det er noget, som reelt er sket. Derfor har vi taget nogle politiske beslutninger på området, der simpelt hen lå, som havde baggrund i et reelt fald i antallet af ældre.

Men man kan da sige, at de borgerlige partier, som er med i de her besparelser, har sådan set været politisk forudseende, fordi vi har været skeptiske over for, om besparelserne eller nedlæggelserne af pladserne i år 2002 og 2003 holdt stik. Derfor har det også trukket ud. Vi startede reelt med at forhandle med Socialdemokratiet helt tilbage i starten af år 2000 om nedlæggelse af yderligere pladser, men vi trak det ud, fordi vi simpelt hen var usikre. Og lige pludselig dukker der nye tal op, og gudskelov for, at vi ikke tog de beslutninger, vi skulle gøre i foråret.

Så har SF's sundhedsordfører, Marlene Krogh, været heroppe, og igen kan man lugte og dufte, kald det hvad man vil, valgflæsket heroppefra. Man taler om, at forligspartierne synes, at pengene og økonomien kommer før mennesket. Men når man pådutter 0,6 pct. til de københavnske borgere, så skulle jeg også hilse og sige, at københavnernes altså også er mennesker. Derfor har de altså fået større udgifter, så det var et valg, det var en prioritering i forhold til den økonomiske situation, som vi stod i, i forligspartierne.

Så vil jeg så også vende tilbage til den budgetaftale egentlig mellem venstrefløjen og Socialdemokraterne. Man havde jo et overskud til sidst, så man kunne indgå en aftale. Hvor meget af det er blevet lagt ud til ældreområdet? spørger jeg SF om, spørger jeg Enhedslisten om. Hvor meget har man prioriteret ældreområdet? Jeg taler ikke om Socialdemokraternes oplæg, men hvor meget prioriterede man efterfølgende for det overskud, som man reelt gik ind og forhandlede på SF og Enhedslistens vegne.

Det, jeg kan se ud af de aftaler, som SF altid har prioriteret højest, er affaldsplanen, det er miljøafgifter og nogle ligegyldige miljøprojekter rundt omkring. Hvis man virkelig prioriterer ældreområdet højt nok, ja, så synes jeg, at man, når man kommer ind i de afsluttende budgetforhandlinger, da også må fremlægge et ønske om at forbedre ældreområdet. Det kan ikke nytte noget, at fordi valgklokkerne begynder at ringe, ja, så skal man svine forligspartierne til, da vi i virkeligheden har været med til at holde skatten i ro flere år i træk.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Så er det Preben Møller Hansen, fordi Lars Hutter har hele tiden været en runde forkert. Jeg var lige ved at sige en runde forud, men det mente jeg nemlig ikke, det kunne jeg simpelt hen ikke få over mine læber.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Preben Møller Hansen (P): Hold da kæft. Det er kraftedeme ferie det her, hva', eller er det valgflæsk? Jeg tror, det er valgflæsk det meste. Jeg lyttede til de ordførere, og hvad det nu ellers er for nogle abekatte, der er oppe og sige noget, så fornemmer jeg, at de er ret triste over den stilling, de tog tidligere, hvor vi netop diskuterede det her emne.

Jeg husker så tydeligt, at man ville fratage mig retten til at udtale mig om, hvad jeg synes om det her. Det var godt nok SF's ordfører, der ville fratage mig denne ret ved at lukke for de her skide højtalere. Jeg var nu flintrende ligeglad – nu skal jeg passe på, at jeg ikke siger for meget – jeg var flintrende ligeglad med, hvad hun gjorde, og hvad hun ikke gjorde, for jeg sagde nogenlunde ordret: Jeg er skide ligeglad med, om du fratager mig retten til at tale til mikrofoner eller ikke tale til mikrofoner. Jeg var flintrende ligeglad, for jeg kunne sagtens råbe denne her skide sal op, selv om hun fratog mig den ret, og så holdt kællingen sin kæft, og så lukkede hun op for mikrofonerne.

Men det, der står tilbage, er jo, at Lars Hutters er et fornuftigt menneske, det har jeg altid holdt mig for øje, og han er kommet med et forslag, som i den grad giver diskussion her i salen. Hold da ferie. Og hvorfor gør de nu det? De havde jo tidligere en holdning, som var idiotisk, men det gav i hvert fald mulighed for diskussion.

Det, der står tilbage, set ud fra mit synspunkt, er, at de nu i den grad går ind for noget, som de tidligere var imod. Og hvad gør man så? Jo, man hamrer løs på overborgmesteren og på borgmesteren – som ikke er her af en eller anden uforklarlig årsag – man banker løs, som om det er det, sagen drejer sig om. Det, sagen drejer sig om, er: Skulle vi bevare de plejehjemspladser, vi havde, eller skal vi lukke lortet?

Efter min opfattelse er stillingen klar: Vi skal sikre de plejehjemspladser, vi havde, og vi skal genåbne nogle af dem, der er lukket. Så enkelt skal det siges. Der skal ikke så meget til, for at folk og vælgerbefolkningen forstår, at det ikke drejer sig om et valgår, men det drejer sig om, om man virkelig mener noget af det, man siger fra denne talerstol.

Der var i realiteten kun 2 partier, som fastholdt, at man skulle sikre de plejehjemspladser, man havde. Ja, så enkelt skal det stilles op. Men nu, da der er tale om et valgår, hold da kæft, så er der sgu mange, der går ind for de plejehjemspladser. Men tro dem ikke over en dørtærskel. De mener ikke en pind med dette, og for dem går pengene forud for mennesket.

Jeg er stensikker på, at den københavnske befolkning har gennemskuet planerne. Jeg er stensikker på, at den københavnske vælgerbefolkning er klog nok til at se, hvem der slås for deres rettigheder. Jeg er ikke et eneste sekund i tvivl om, at den københavnske befolknings intelligens ikke er så elendig, som nogle gerne vil udtrykke, at den er. Jeg tror på, at den københavnske vælgerbefolkning udmærket ved, at det ikke er Socialdemokratiet alene, der har haft den tåbelige holdning, de havde tidligere. Jeg er stensikker på, at de ved, at det er Det Radikale Venstres repræsentanter, det er De Konservatives repræsentanter, og det er Venstrepartiets stemmer, der var med til at sikre, at man fastholdt den kurs, man gjorde.

Når de i dag her på talerstolen vil forsøge på at forklare den københavnske vælgerbefolkning, at de, altså De Konservative, Venstre, Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne, i realiteten slet ikke havde de synspunkter, men de var ført bag lyset, er det jo løgn, så det smælder i Valby Bakke. Selvfølgelig er de ikke ført bag lyset. De har ud fra økonomiske interesser haft de standpunkter, de har.

Det, der står tilbage, er: Vil man være med til sammen med os andre at ændre deres holdning og gå ind for, at man sikrer de fornødne plejehjemspladser? Det er det, det drejer sig om, hverken mere eller mindre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Ingen i denne sal, ej heller de tilhørere, der er til stede her, skal være et sekund i tvivl om, at Lars Hutters og for den sag også Dansk Folkepartis stemmer og Fælles Kurs' stemmer ligger klar. De ændrer ikke deres holdning, fordi det er et valgår. De har deres meningers mod, også selv om det ikke er et valgår. Vi står fast på vores standpunkter og går ind for de plejehjem, der er nødvendige, og enhver ved, hvor mange det drejer sig om.

Derfor skal jeg ikke lægge skjul på, at jeg med foragt lytter til Venstre, selv om de stiller rimeligt op, at jeg ikke ligger med samme foragt for Det Radikale Venstre, for Centrum-Demokraterne, når de ændrer deres stilling. Sømanden ved nøjagtig, hvad for en stilling man skal have. Man skal altid hjælpe dem, der er dårligst stillet økonomisk. Det er vigtigt for os at fastholde det standpunkt, og det viger vi ikke en tomme fra, uanset om det er valgår eller ikke valgår, vi lægger ikke skjul på noget.

Derfor vil jeg gerne sige tak til dem, der har lyttet til os, men jeg vil samtidig råde bod på, at jeg ikke fra starten sagde godt nytår til alle, for det mener jeg faktisk. Tak skal I have.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Der var en overskridelse i 2. runde, som vil blive fratrasket i en eventuel 3. runde. Selv om der er plads til en vis personlig stil, så vil jeg godt anholde det udtryk, der blev anvendt om 1. næstformand for Borgerrepræsentationen.

Vi går nu til 3. runde.

Lars Hutters (L): Jeg skal allerførst sige tak til Preben Møller Hansen for de helt rigtige ord, at vi ved, hvad vi vil, og vi bliver ved med det. Tak til Preben Møller Hansen.

Så vil jeg faktisk i forlængelse af det sige til alle dem i Borgerrepræsentationen, der bliver ved med at hævde, at man ikke havde andet at gøre end at stemme for plejehjemslukningerne: Jamen altså bare det, at der var så mange andre borgerrepræsentanter, SF, Enhedslisten, Fælles Kurs, Dansk Folkeparti, SOL, som i hele den bevægede debat, der rent faktisk var om plejehjemslukningerne, blev ved med at pege på, at det ikke er rigtigt, hvad der bliver hævdet.

I al beskedenhed fremlagde jeg nogle andre tal end dem, der kom fra embedsmændene. Og så hæfter man sig ved, at der er kommet nogle andre tal efter sommerferien. Ja, det skyldes da bl.a., at jeg stillede så præcise spørgsmål, så forvaltningen blev nødt til at svare så præcist på det.

Man har altså haft et valg, man har haft et valg, om man ville stole på, hvad SF, Enhedslisten, Dansk Folkeparti, SOL og Fælles Kurs sagde, eller om man ville vælge noget andet. Så synes jeg, man skal være ærlig: Man valgte det andet, fordi det passede, at pengene kom før mennesket. Det er den eneste grund til det.

Det er derfor der er al mulig grund til, at når man tidligere har valgt pengene før mennesket og nu ligesom er ved at komme til fornuft, så synes jeg ærlig talt, når man ved, hvad det er man har påført de ældre mennesker og de syge af lidelser og kvaler – eller ved man det ikke, så skal jeg gerne invitere samtlige af disse mennesker, disse borgerrepræsentanter, som ikke rigtig vil se tingene, kom ud og besøg min afdeling, kom ud og tal med de ældre, som nu har ventet 3-4 måneder på at komme på plejehjem. Prøv at lytte efter, hvad de stiltfærdigt siger, når de først er kommet sig lidt over overraskelsen over, at der er en borgerrepræsentant, der vil komme ud og besøge og lytte til dem. Så prøv at høre, hvad de siger.

Så vil jeg i øvrigt sige til Karin Storgaard, at som Preben Møller Hansen fra Fælles Kurs har sagt, så er der altså nogle partier, Dansk Folkeparti, SOL og Fælles Kurs, som peger på, hvad det er der kan gøres her og nu. Det ligger nemlig i det beslutningsforslag, som jeg har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

stillet, og som der bliver stillet ændringsforslag til. Det løser det nemlig her og nu, men det får vi jo desværre ikke mulighed for, det kan jeg jo godt regne ud, at stemme om i aften.

Martin Geertsen (V): Jeg tror, det er vigtigt for Winnie Berndtson og andre at forstå og for mig at få slået fast over for de pågældende, at det faktisk var alle andre end Socialdemokratiet, der tidligere i det her forløb trak den her beslutning i ørerne, om jeg så må sige, sagde, at vi ikke ville have den store, forkromede løsning, hvor man lukker 850 pladser i ét hug, men gør det i flere tempi for at finde ud af hen ad vejen, om forudsætningerne nu holder.

Det gør de så ikke, og derfor er vi i Venstre optaget af, og der er jeg sådan set enig med Winnie Berndtson i, at vi har en fælles dagsorden. Det er så gået op for Socialdemokratiet nu, at der kunne være problemer, at man burde sætte mennesker før penge. Men vi er enige om dagsordenen, som er, at de her lukninger skal indstilles her og nu, og for os er den væsentligste forudsætning, det væsentligste problem, at der ligger så mange ældre på de københavnske hospitaler, på HS-hospitalerne.

Så spørger Winnie Berndtson, hvorfor det er så interessant at inddrage overborgmesteren i denne debat. Jamen det er det, fordi det er overborgmesteren, ikke Winnie Berndtson, ikke sundhedsborgmester Peter Martinussen, som i Berlingske Tidende begynder at blande sig i sundhedsforvaltningen og i Sundheds- og Omsorgsudvalgets ressort og smækker den 4. check på bordet. Og ikke bare blander overborgmesteren sig, men han blander sig jo for 4. gang i træk uden perspektiv. Fordi vi opfatter ikke det at smække den ene check på bordet efter den anden som særlig perspektivrigt. Det er i orden at smække en check på bordet, men i det her tilfælde stopper man her, så giver man ikke nogen perspektiver på: Jamen hvordan skal det egentlig gå med Peter Martinussen og sundhedsforvaltningen fremover?

Vi stemmer for, at der gives 30 mill. kr. Det er perspektivrigt, at vi får stoppet lukningerne, men det er altså ikke perspektivrigt, at forhandlingsforløbet og de politiske øjne på sundhedsforvaltningen for overborgmesteren og overborgmesterens parti så tydeligvis stopper her.

Jeg kan ikke få overborgmesteren på banen i denne debat, det må jeg efterhånden erkende. Men jeg vil alligevel retorisk stille spørgsmålet – så kan det være, Winnie Berndtson kan svare – når man nu smækker 30 mill. kr. på bordet, så kunne det være interessant at vide: Er det så slut med plejehjemslukningerne? Eller skal vi se et par dage efter valget eller måske trække den en gang ind i januar næste år, før Socialdemokratiet siger til sig selv og andre, at hvis vi vil have løst de økonomiske problemer i sundhedsforvaltningen, så bliver vi nødt til at tage nogle lukningsrunder til?

Er det derfor vi ikke har noget perspektiv for overborgmesterens udmelding nu? Er det, fordi man gemmer den ubehagelige beslutning til efter, at Socialdemokratiet har været ude i valgkamp? Det kunne være interessant at få et svar på fra enten overborgmesteren eller – i hans politiske fravær – fra fru Winnie Berndtson.

Winnie Berndtson (A): (*Mikrofonen afbrudt*) ... borgmesteren ikke vil vide, hvad det er, Martin Geertsen spørger om, og som han har bedt mig om at svare på, så derfor kan jeg ikke få lov til at sige noget, som I alle sammen kan høre. Tænk nu hvis jeg svarer på det spørgsmål, så hænger han jo på det.

Til Karin Storgaard og Louise Frevert vil jeg sige: Jamen det, der sker nu, er, at vi faktisk genåbner 3 ombyggede plejehjem, og det er det, der for alvor gør, at der nu kommer skub i det igen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Vi har, samtidig med at vi nedlukkede plejehjem, også ombygget plejehjem, og det gør, at der hele tiden bliver lukket og åbnet og lukket og åbnet og flyttet rundt, og det er det, der har været for meget i kombination. Det er derfor, vi har den situation, vi har nu.

Til De Radikale vil jeg sige, at jeg undskylder ikke, at vi har truffet den beslutning, jeg undskylder ikke, at vi har lukket plejehjem, og jeg undskylder ikke, at vi har flyttet. Det, som jeg bare undskylder, og der hvor jeg godt vil have lov til at være ydmyg, og det vil jeg gerne have lov til, er, at denne her situation, som har udviklet sig sådan her, går ud over enkeltindivider hjemme og på hospitalerne. Det synes jeg godt, man må være ydmyg over for, og jeg synes godt, man må have lov til at sige undskyld. Det er ikke en undskyldning for den beslutning, vi traf, den står jeg ved.

Valgflæsk eller ej, Preben Møller Hansen. 29 mill. kr. til de ældre er vel trods alt o.k. ... (*Preben Møller Hansen*: Det er sgu da ikke o.k.). Nej, men det er bedre end ingen.

Til Martin Geertsen vil jeg sige, at det er rigtigt, at alle andre end Socialdemokratiet valgte at skære det op i tempi. Vi pressede på for at få hele aftalen, og det gjorde vi, fordi vi på det tidspunkt lyttede til plejehjemmene, som så inderligt bad om, at der blev sat navn på, sådan at ikke samtlige plejehjem i byen skulle være på listen over, hvem der kunne risikere at blive lukket. Så det er fuldstændig rigtigt. Grunden var, at vi ikke ønskede den utryghed blandt alle plejehjem, og derfor ønskede vi at sætte navne på med det samme.

Om der skal lukkes boliger og plejehjem fremover, jamen det handler jo om den ældrepolitik, som vi er ved at udforme. Jeg vil ikke her garantere, at vi ikke lukker et eneste plejehjem i København, og det vil jeg ikke, fordi ældrebefolkningen falder drastisk, de ældre beder om nye botilbud, og det skal vi se i en helhed. Og hvis vi skal skabe de nye botilbud, så kommer vi sikkert også i fremtiden til at kigge på, hvad det er for nogle plejehjem, vi har, og hvad der skal ske med dem. Kan de ombygges til det, eller skal vi nybygge, eller hvad der skal ske?

Men for mig at se er der ikke nogen, der her og nu – jo det er der, de, som under ingen omstændigheder vil lukke plejehjem, men Socialdemokratiet garanterer ikke i aften, at der i al fremtid ikke vil blive lukket plejehjem i København, for det afhænger af den ældrepolitik, vi udformer, hvor boliger indgår som en del af det.

Jeg ved ikke, om overborgmesteren ville have svaret sådan ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det lyder meget fornuftigt.

Winnie Berndtson (A): Så må jeg også sige til Martin Geertsen, at hvis det er så stort et problem for Martin Geertsen, at et flertal i Borgerrepræsentationen i aften træffer beslutning om at give ældreområdet 29 mill. kr. i 2002, så synes jeg, Venstre skulle lade være, for det er ikke overborgmesteren, det er et flertal i Borgerrepræsentationen, der gør det.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): O.k., ikke flere har begæret ordet i denne sag, der hermed er færdigdebatteret, i hvert fald i denne runde.

Lars Engberg (A) stillede – med tilslutning fra Socialistisk Folkepartis gruppe og Enhedslistens gruppe - følgende ændringsforslag vedrørende beslutningsforslagets 1. punkt:

**Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001**

"I kommunens flerårsbudget er det forudsat, at udgifterne på plejehjemsområdet skal reduceres med 29 mill. kr. i 2002 som følge af, at antallet af ældre bliver mindre. Udgiftsreduktionen svarer til, at der skal nedlægges ca. 150 plejehjemspladser i 2002. Borgerrepræsentationen beslutter, at disse pladser fastholdes i det budgetforslag for 2002, som Borgerrepræsentationen får forelagt i august 2001.

Beslutningen skal medvirke til at sikre, at udviklingen i fremtidens boligtilbud til ældre tager afsæt i den ældrepolitik for Københavns Kommune, som er under udarbejdelse i dialog med alle interessenter på ældreområdet.

Sundheds- og Omsorgsudvalget pålægges løbende at afrapportere til Økonomiudvalget om status på igangsatte initiativer til forbedring af økonomistyringen.

Borgerrepræsentationen pålægger Økonomiudvalget at komme med forslag til finansieringen af merudgiften på 29 mill.kr. i 2002."

Ændringsforslaget blev godkendt med 50 stemmer imod 0.

For stemte: A, V, F, Ø, O, C, B, P, L og D.

På forslag af Lars Engberg (A) blev beslutningsforslagets 2. punkt herefter henvist til Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Endelig blev beslutningsforslagets 3. punkt forkastet med 29 stemmer imod 13.

For stemte: F, O og L.

Imod stemte: A, V, C, B og D.

Undlod at stemme: Ø.

6) BR 31/01. Medlemsforslag om jernbaneviadukten på Tuborgvej

(Stillet af Jens Johansen (F)):

Borgerrepræsentationen beslutter, at jernbaneviadukten på Tuborgvej ved Mindelunden skal uddybes, så der er en frihøjde på mindst 4 m.

Jens Johansen (F): Nærværende forslag er stillet på et tidspunkt, da frihøjden under viadukten var 3,9 m, og det så ud til, at vi nu skulle have den tunge lastbiltrafik ind over Nørrevold. Det afstedkom en efter min mening temmelig uværdig diskussion, uværdig for Gentofte Kommune og for Københavns Kommune og deres repræsentanter. Vi synes ikke, at nabokommuner på den måde bør tørre problemerne af på hinanden.

Det har så efterfølgende vist sig, at højden i virkeligheden er mere end de 3,9 m, og at det ikke er nødvendigt at grave ud, så den bliver 4 m, så vi bliver fri for de tunge lastbiler i Indre By, hvorfor vi betragter intentionerne i nærværende forslag som opfyldt og derfor trækker det.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke andre, der har begæret ordet. Jeg skal høre, om der er nogen, der ønsker at opretholde forslaget? (*Ophold*). Ingen ønsker at opretholde forslaget, som hermed er trukket.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Mødet 18. januar 2001

Forslagsstilleren trak under forhandlingerne beslutningsforslaget tilbage.

=====

Mødet sluttede kl. 19.38